(THE HON'BLE SRI K. T. BHASHYAM).

So it is up to us to say that the Parliament may make Central Laws for the differentiation of non-evacuee interests in property from the evacuee interests and that is why we have now placed this resolution before this House. If this House passes this resolution, a central law will be framed by the Parliament according to which non-evacuees will get the benefit of their interests being separated and given over to them. This is what we mean in this resolution.

Sri W. H. HANUMANTHAPPA (Bangalore District—General).— Are you taking initiative, or have other provinces taken initiative in this matter?

The Hon'ble Sri K.T. BHASHYAM.— All the Provinces have been circularised by the Government of India and each is taking steps in this direction.

Mr. SPEAKER.—Resolution moved:

"Whereas for the better management and disposal of certain evacuee property, it is desirable to make Central laws providing for the separation of the interests of the evacuees from those of non-evacuees, and such laws may *inter alia* relate to certain matters enumerated in the State List:

"This House do resolve in pursuance of Article 252 of the Constitution that it is desirable that Parliament should, for the aforesaid purposes, regulate by law in the State of Mysore the following matters enumerated in entries 18 and 30 of the State List, namely :—

"rights in or over land; transfer and alienation of agricultural land; money-lending and money-lenders and relief of agricultural indebtedness."

***Janab SYED ABDUR RAHMAN** (Chickmagalur *cum* Shimoga-Muslim).— There is one point for clarification. The law relating to evacuee property was by an Act of Parliament?

The Hon'ble Sri K. T. BHASHYAM.— Yes.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.— And that law was made applicable to all the States?

The Hon'ble Sri K. T. BHASHYAM.— Yes.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.— Now for bringing about this change, is it necessary that by a resolution we should convey to the Government of India that they should take some such legislation? Would not this have been done by the Parliament itself without referring to the State Legislature? What was the idea?

The Hon'ble Sri K.T. BHASHYAM.— That is what I explained. The Parliament could not legislate in respect of agricultural land and money lending which constitute entries 18 and 20 in List No. II which is the State List. It is entirely within the scope of this State Legislature to legislate regarding agricultural land and money lending, but agricultural land and money lending form part of the property in which evacuees have some interest and non-evacuees also have some interest and therefore the Central Government cannot legislate on the one side and it is desirable to have central legislation on the other side. We have got to give them power and they have got to legislate.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.— Were you also one among them, or the scheme came from them direct?

The Hon'ble Sri K. T. BHASHYAM.— We got a circular from the Government of India. We found that it was desirable to fall in line with the rest of the Provinces and so we suggest this resolution to the Assembly.

Mr. SPEAKER.—The question is:

"Whereas for the better management and disposal of certain evacuee property, it is desirable to make Central laws providing for the separation of the interests of the evacuees from those of non-evacuees, and such laws may *inter alia* relate to certain matters enumerated in the State List:

"This House do resolve in pursuance of article 252 of the Constitution that it is desirable that Parliament should, for the aforesaid purposes, regulate by law in the State of Mysore the following matters enumerated in entries 18 and 30 of the State List namely:—

"rights in or over land; transfer and alienation of agricultural land; money-lending and money-lenders and relief of agricultural indebtedness."

The motion was adopted.

LEGISLATIVE BUSINESS.

The Mysore Kolar Gold Fields Municipal Bill, 1951.

Motion to consider.

The Hon'ble Sri R. CHENNIGARAMIAH (Minister for Local Self-Government)—Sir, I move:

"That the Mysore Kolar Gold Fields Municipal Bill, 1951 be taken into consideration."

Sir, in this connection I just like to make a few observations. This Bill has been drafted on the lines of the City Municipalities Act. There have been several representations made to Government from the citizens of Kolar Gold Fields to introduce the City Municipalities Act in the Kolar Gold Fields area. The Government after seeing the representations some time back, thought it desirable to constitute a committee to go into the question and accordingly, the Government constituted a committee consisting of members of this House, and the Committee after examining all aspects of the question, having due regard to the local conditions existing, made certain recommendations to the Government. The report of the Committee did not entirely recommend the introduction of the City Municipalities Act. But they recommended certain changes in the existing constitution of the Sanitary Board. The existing constitution is as follows. The Sanitary Board consists of 22 members. Of them, only 4 members are elected and the remaining members are nominated. Out of them, 7 are *ex-officio* members and 11 are nominated members. So the citizens of Kolar Gold Fields area were not satisfied with the composition of the Sanitary Board. There were not sufficient number of elected members to represent the area. Then subsequently the Government introduced a system of adult franchise in all the Municipalities and District Boards and Panchayats. And in the recent session they introduced adult franchise system to the City Municipalities of Mysore and Davangere. So, instead of improving the existing constitution the Government thought it desirable to introduce the City Municipalities Act in the Kolar Gold Fields area also, because it is a very big area with a large population. Accordingly the Government drafted a bill on the lines of the City Municipalities Act. Of course, while doing so, Government have taken care to see that the Mining interest also is properly safeguarded. With some little changes the present Bill has been drafted. According to the present Bill there will be 30 members in the City Municipal Council. Out of 30 members, 20 are proposed to be elected on the basis of adult franchise. And the other 10 members are to be nominated. Out of the 10 members to be nominated, not more than five official members will be nominated. And the remaining will be filled up by the representatives of the Mining Board.

Then, Sir, according to the existing practice the Mining Board area has not been subject to the levy of any Property Tax. But the Mining Board area also comes under the jurisdiction of this Sanitary Board. The Sanitary Board has got powers to sanction license, to take care of all other affairs regarding granting of license for dogs and sanitation and other things, but only with this exception, that is, instead of levying tax on the property, the Mining Board have undertaken to maintain sanitation and roads and other things at their own cost. Therefore in the Mining Board area at present the property tax has not been levied by the Sanitary Board. The Mining Board are only contributing about Rs. 6,000 for medical aid. With this exception the Mining Board and the Sanitary Board are running the administration. Just recently some of the representatives of the Mining Board and some representatives of the Sanitary Board apprehended some doubts about the success of the new Bill that is proposed to be introduced. They had seen me recently and they explained some difficulties which they apprehended. I explained to them that they will not be put to any such difficulties and it will be, if at all, for the better administration that the Government have thought of introducing this Bill.

Then, Sir, we have been hearing a number of representations from the remaining part of the City that is, a large section of the people in the Kolar Gold Fields area are sending a number of telegrams to the Government and making personal representations also to introduce this Bill and constitute a City Municipality in the Kolar Gold Fields area. A large section of the people is

(THE HON'BLE SRI R. CHENNIGA-RAMIAH)

very anxious to see that the Bill is pushed through in this session itself. But since some members of the Mining Board and the Sanitary Board expressed some difficulties, I told them that the Bill would be referred to a Select Committee which will go into all these details and I have also in a way, on behalf of the Select Committee, told them that there is possibility to invite some of the representatives of the Mining Board and representatives of the Sanitary Board to offer some suggestions in the Select Committee. They were satisfied with the suggestion that the Bill would be referred to a Select Committee and that in the Select Committee the views of the Sanitary Board members and the Mining Board members would be heard and finally in the next session the report of the Select Committee would be taken into consideration and finalised.

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA (Chitaldrug District—General).—When will that next session be held ?

The Hon'ble Sri R. CHENNIGA-RAMIAH.—Whenever it meets, it will be done. The only change in this Bill is that in the City Municipalities Act we have not provided for any nomination. Under the adult franchise scheme with single member constituency, there is no nomination. But in this particular Bill having due regard to the special conditions existing in the Kolar Gold Fields area, we have provided for 10 nominations.

Then, in the City Municipalities Act, we have provided for a non-official elected President. But in this Bill the *ex-officio* President, that is the Deputy Commissioner is the President of the Sanitary Board now and he continues to be *ex-officio* President according to this Bill also. In the existing Sanitary Board the Vice-President is the First Class Magistrate of the Kolar Gold Fields area. He is the nominated Vice-President of the Sanitary Board. But in this Bill there will be a non-official elected Vice-President, and only the President continues to be the *ex-officio* President and that is for special reasons as I have already mentioned existing in the Kolar Gold Fields Area. So we have examined all aspects of the question in that area and we have given due regard to certain difficulties which may be apprehended in certain quarters of that area and we have tried to take all necessary steps to safeguard the interests of all the sections of the people including the Mining area in this Bill. I feel that this Municipal Bill which we have introduced now will satisfy all sections of the people as far as possible.

We have also provided reservation for depressed classes. It is represented that the depressed classes are in a large number in the Kolar Gold Fields Area. As per the Constitution we have provided reservation for the depressed classes in other Municipalities and in City Municipalities and in the District Boards also. On the same lines, here also we have provided for certain reservation. But if it is considered in the Select Committee that having due regard to the large number of depressed class people living in the Kolar Gold Fields Area, the reservation is not necessary, I leave it to the discretion of the members of the Select Committee and finally to the discretion of this Hon'ble House. So at this stage I am not prepared to say anything whether reservation should be continued or not.

I think this is a very non-controvertial Bill and I hope that in the interests of good administration of the Sanitary area Hon'ble Members will give their approval to this Bill.

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

"That the Mysore Kolar Gold Fields Municipal Bill, 1951, be taken into consideration".

Sri M. MUNISWAMY (Kolar District—Depressed Class).—Sir, in supporting this Bill, I wish to say a few words. Conversion of the Kolar Gold Fields Sanitary Board into a Municipality is a long-felt aspiration of the entire population of that area and I am sure this Bill, though a little belated, will secure an astounding appreciation and enthusiastic welcome there. I, on behalf of the people of Kolar Gold

Fields, convey our h artfelt thanks to the present popular Government for bringing in this reform. I also thank the Hon'ble Minister for Local Self-Government for introducing this Bill for Kolar Gold Fields Area.

Sri H. C. LINGA REDDY (Kolar District—General).—Mr. Speaker, Sir, in welcoming the Bill introduced by the Hon'ble M nister for converting the present Sanitary Board of Kolar Gold Fields into a City Municipality, I congratulate the Government for having made up their mind at last. It has been for a very long time urged that the Sanitary Board which consisted of a number of officials and in which there was hardly any elected element should be converted into a Municipality. Kolar Gold Fields is a very well known place contributing to the State Exchequer a very heavy income. Politically also it is a very important place having so many parties—the Socialist Party, the Communist Party, the Scheduled Castes Federation, the Congress and all other parties found in the whole world. It is a very impo tant labour area where people are politically conscious and it is very unfortunate that in that area we do not have a democratic institution like Municipality for governing that area with regard to sanitation and so many other things. But though this Bill incorporates many of the provisions found in the City Municipalities Act and the Town Municipalities Act, it does not make provision for an elected President and also there is the undemocratic element, namely, nominations. While the provisions have been copied from the City Municipalit es Act with regard to other things it is very unfortunate that provision is not made for having all the members elected and also the privilege of having an elected President. While people are so politically conscious I do not know why an elected President is not provided for. It may be said that it is a labour area or a special area. There are many labour areas in the State like the Bangalore City, etc. They are having the privilege of an elected President. After all it is the Municipal administration that is provided for under the Municipal Act for Kolar Gold Fields; there is no politics in it. Therefore I thi k the Sel ct Committee have got to consider the advisability of giving the privilege of an elected President to that area.

With regard to nominations also there is absolutely no need. The people are so advanced and the mining people or any other people have the right to contest elections and come out successful. There is absolutely no necessity for nomination as in all other places. It is very essential that we should remove the element of nomination and make a provision for election of all the seats.

With these few observations I welcome the Bill and I hope the Select Committee will make provision for those reforms and that the Bill will be introduced in the area as early as possible.

*ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು (ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಕೆ.ಜಿ.ಎಫ್. ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಬಿಲ್‌ನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. 1945ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ ಸಭೆಗೆ ಸದಸ್ಯನಾಗಿ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ತಂದ ನಿರ್ಣಯ ಎಂದರೆ ಕೋಲಾರದ ಚಿನ್ನದ ಗಣಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ ರಚನೆ ಆಗಬೇಕೆಂಬುದು. ಸರ್ಕಾರದ ಉತ್ತರ ಬೇರೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಿತು. ಆಗಿನ ಸರ್ಕಾರ ಇದ್ದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗಳಿದ್ದು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಾನ್ ಲಿಂಗಾರೆಡ್ಡಿಯವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಚಿನ್ನದ ಗಣಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 1½ ಅಥವಾ 1 ಲಕ್ಷದ 60 ಸಾವಿರ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ ಇದೆ. ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಷದ ಮೇಲೆ; ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿರುವ ನಗರಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿನ ಖಾಸಗೀ ಜನಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳೇ ಏರ್ಪಟ್ಟು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿವೆ. ಆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಕೆ.ಜಿ. ಎಫ್. ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡ್ ಎಂಬುವಾಗಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಭೂಪಟದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬೇರೆ ಕಾನೂನು ಇದುವರೆಗೂ ಇತ್ತು. ಇಂಡಿಯಾದೇಶ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗುವವರೆಗೂ ಇದು ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿದ್ದು ಮೈನಿಂಗ್ ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕಾನೂನು ಅಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ 24 ಘಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕೆಂದರೆ ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಸಹ ಈ 24 ಘಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟು ರಜ ಹಾಕಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡ್ ರಚನೆಮಾಡಿದರೂ.

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು)

ಮೈನಿಂಗ್ ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ ಪ್ರಕಾರ ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇಕ್ಕು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾವ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲೂ ಡಿ. ಎಸ್. ಪಿ. ರವರು ಸದಸ್ಯರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಡಿ. ಎಸ್. ಪಿ. ರವರು ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದರು. ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟರು, ವೈಸ್‌ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು; ಮತ್ತು 18 ಮೈಲಿಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು ಆಗಿದ್ದರು. 1½ ಲಕ್ಷ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡು, ಆ ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡಿಗೆ 18 ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು, ಮತ್ತು ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇರಿಯಲ್ ಕೆಲಸವೇ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಮ್ಯಾಜಿಸ್ಟ್ರೇಟರು ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು, ನುಮಾರು 21 ಜನ ಸದಸ್ಯರು. ಹೀಗಿತ್ತು ಅದರ ರಚನೆ. ಆ ಸದಸ್ಯರುಗಳಲ್ಲೂ 8 ಜನ ಮೈನಿಂಗ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಗಳ ಸೂಪರಿಟೆಂಡೆಂಟರುಗಳು, ಇನ್ನು 8 ಜನ ಸರ್ಕಾರದವರಿಂದ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟವರು. ಚುನಾಯಿತರಾದವರು ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು 4 ಜನ ಮಾತ್ರ. ಅದರ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲೂ 80 ಹಳ್ಳಿಗಳಿವೆ. ಆ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಲಹೆಯ ಮೇರೆ ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡಿನ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ರೀತಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನವರ ದರ್ಬಾರು ಇತ್ತೇ ಹೊರತು ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇಅಲ್ಲ; ಇಂಡಿಯಾದೇಶದಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನವನ್ನು ತೆಗೆಯತಕ್ಕ ಆ ಚಿನ್ನದಗಣಿ ಪ್ರದೇಶದವರು ಬಹಳ ಮುಂದುವರಿದವರು, ಶಕ್ತಿವಂತರು. ಅವರ ಅಡಳಿತವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಅವರಿಗಿದೆ. ಅಂಥ ವರಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾದಂಥಾ ಒಂದು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಹಕ್ಕು ಇದುವರೆಗೂ ದೊರಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿ ಈ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಬಿಲ್‌ನ್ನು ನಧೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. 1½ ಲಕ್ಷ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ರತಕ್ಕ ದಾವಣಗೆರೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಈ ಮುನಿಸಿಪಾಲಟಿಗೂ ಸಹ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ, ಮೈನಿಂಗ್ ಕಂಪೆನಿಯವರಿಗೆ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಆಸ್ತಿ ಇದೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡಗಳಿವೆ. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮೈನಿಂಗ್ ಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಮಾಡಿ, ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರೇ ಒಂದು ಸಿಸ್ಟಂ ಇಟ್ಟುಕ್ಕೊಂಡು ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ಚಿನ್ನವನ್ನು ತೆಗೆಯುವವರು ರಾಬರ್ಟ್‌ಸನ್ ಪೇಟೆ ಜನರು 100ಕ್ಕೆ 90 ಪಾಲು ಜನರು ಗಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಅವರ ಕ್ಷೇಮಾಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಚಿನ್ನದಿಂದ ಬಂದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ 'ದೊರೆ'ಗಳಿದ್ದಾರಲ್ಲಾ—'ಚಿನ್ನದ ದೊರೆಗಳು'—ಅವರ ಕಾರುಗಳ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ, ಅವರ ಬಂಗಲೆ, ನೀರು ಸರಬರಾಯಿ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ 6 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಈ ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಅಲ್ಲೇ ಇರುವ ಗಣಿ ಕೂಲಿಗಾರರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ; ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಮಾತ್ರ 8 ಸ್ಥಾನಗಳು ಆ ದೊರೆಗಳಿಗೆ ಇರಬೇಕಂತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮೈನಿಂಗ್ ಸೂಪರಿಂಟೆಂಡೆಂಟರಿಗೂ ಕೂಲಿಯವರ ಪರವಾಗಿ ಎಂದು ಈ ಬೋರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನ ಬೇಕು. ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಕಾನೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಶೇಕಡ 90 ಪಾಲು ಗಣಿ ಕೂಲಿಯವರು ಹೊರಗೆ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಕ್ಷೇಮ ಚಿಂತನೆ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಅದೇ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನದ ಏರ್‌ಕ್ರಾಫ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ನೋಡಿ. ಅಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ಯಾನಿಟೆರಿ ಬೋರ್ಡಿಗೆ 25 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ಚಿನ್ನದ ಗಣಿಯವರು ರಾಬರ್ಟ್‌ಸನ್‌ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವ ತಮ್ಮ ಕೂಲಿಯವರಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಗಣಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನು ಸರಂಜಾಮುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಲಾರಿಗಳಿಂದಲೇ ರಾಬರ್ಟ್‌ಸನ್‌ಪೇಟೆ ರಸ್ತೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಹಾಳಾಗುತ್ತವೆ. ರಾಬರ್ಟ್‌ಸನ್‌ಪೇಟೆ, ಕ್ಯಾಸಂಬಳ್ಳಿ ರಸ್ತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಧ್ವಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಚಿನ್ನದಗಣಿಗೆ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ಯಾವುದನ್ನೂ ಸಾಗಿಸುವ supply line ಅದು. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಆ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿಡಬೇಡವೆ?

ಆದ್ದರಿಂದ ಚಿನ್ನದ ಕಂಪೆನಿಯವರು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡುವುದು ನ್ಯಾಯ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಮಗೆ ಅವರನ್ನು tax ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ವಿದೆ. ಅವರ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳ ಬೆರೆಯ ಮೇರೆ property tax ಹಾಕಿದರೆ ಸುಲಭವಾಗಿ 2 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕೂಲಿಗಾರರ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಈಗ ಅದಕ್ಕೂ (tax ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ) ಇವರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ; ಇತ್ತ ಕಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಸಹ ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ:

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯನವರು.—That area has not been excluded in this Bill.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು.—ಹಾಗಿದ್ದ ಮೇರೆ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಈ ಚಿನ್ನದ ಗಣಿ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳ ಮೇರೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಲೇಬೇಕು. ಅವರು ಎಂಥ ದೊರೆಗಳೇ ಆಗಿರಲಿ, ಅವರ ಮಾತು ಕೇಳದೆ mining area ಎಂದು ಬೇರೆ ಉಳಿಸದೆ ಆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶವೂ ಮುನಿಸಿಪಾಲಟಿಗೆ ಸೇರಿದೆಯೆಂದು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಸೂಚನೆ.

ಆ ಮೇರೆ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ಲಿಂಗಾರೆಡ್ಡಿಯವರು ಹೇಳಿದ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟ್ ಮತ್ತು ವೈಸ್ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರ ವಿಷಯ. ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರ ಸ್ಥಾನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ನಾನೂ ಆ ಕಮಿಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯನಾಗಿದ್ದೆ. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ labour population ಇದ್ದರೂ, ಆ ಜನ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಮತೆಯಿಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಈಗಲೂ ಅವರು ಆ ಜಾಗವನ್ನು 'ಕ್ಯಾಂಪು ಕ್ಯಾಂವು' ಎಂತಲೇ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಕಾರಣ, ಅವರೆಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದವರು. ಯಾವತ್ತು ಬೇಕಾದರೂ ಹೊರಟುಹೋಗಬಹುದು. They have no interest in the place. ನಮ್ಮ ಟೌನು, ನಾವಿದನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಮಮತೆ,

ಅಕ್ಕರೆ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ಅವರೂ ಭಾರತೀಯರಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಕೇಳಬಹುದು. ಆದರೂ, ಅವರು ಆ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಂದ ಬಂದವರು, ಈ ಗಣಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲೇ ಮನೆಗಳನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ಅಂಥವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಂಪೆನಿಯವರು ಲಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಂದು ಒಂದು ತಡಿಕೆ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ತಂದಿರಿಸುತ್ತಾರೆ. 9'×9'— ಆ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರೆಸಿಡೆಂಟರು official ಆಗಿರುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ mining ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಒಂದೇ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು.

ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೂ ಒಂದು ಕಾಲೇಜೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆಯಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಲೇಜೂ ಸಹ ಇಲ್ಲದಿರುವಂಥ ಸ್ಥಳ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೂ ಒಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಡೆದಾಡಿ ಒಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ನಾನೇ ಆ ಸ್ಕೂಲಿನ ಮೊದಲನೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಇವತ್ತಿನ ವರೆಗೂ ಅದನ್ನು ಸರ್ಕಾರಿ ಹೈಸ್ಕೂಲನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನುವ್ವರು 20 ಜನ ಹುಡುಗರು, 600 ಹುಡುಗಿಯರು ಆ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ 60 ಜನ ಹುಡಗಿಯರಿದ್ದರೇ ಒಂದು ಗರ್ಲ್ಸ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಏನೂಇಲ್ಲ.

Mr. SPEAKER.—Why should it be made a Government High School?

ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು—ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲೇ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೊಡೆದಾಡಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆ? ಇಲ್ಲಿ 1½ ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆಯಿದೆ. ಚಿನ್ನದ ಕೈಗಾರಿಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನೇ ಕಾಪಾಡುವಂಥಹದು. ಅಂಥಾ ಊರಿಗೆ ಒಂದು Technical School ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಇಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈ ಮುನಿಸಿಪಲ್ ಬಿಲ್ ಬಂದರೆ ಮಾತಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ?

ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು.—ಕಾಲ ಕ್ರಮೇಣ ಮಾಡಿಕೊಡಬಹುದು. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆದರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿ ಆ ಹಣದಿಂದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಾನಿದನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ.

Srimathi RATNAMMA ISAAC (Kolar District—General).—Sir, I wish to say a few words as I had the opportunity to be at Kolar Gold Fields for about five years. Even to this Assembly I come from that constituency. I feel that the Sanitary Board there is doing very good work and we must congratulate that body also. The contention of Sri M. V. Krishnappa is that the European population was not doing anything, I do not agree to it. Out of one lakh and sixty thousand population, there are 80 thousand women there. I was fortunate to be a member of the Corporation Bill Committee and I was the solitary woman in the Committee and they were kind enough to reserve 7 seats for women in the Corporation. Here also my humble request to the Select Committee (I am unfortunately not one of the members of the Committee) is to kindly think of women also and reserve out of 36 seats, at least five seats for women. Of course, you will all shout and say .....

Some Hon'ble MEMBERS.—No, no.

Srimathi RATNAMMA ISAAC.—....."you go to kitchen, your department is there". But I want you to please hear me and comply with this request. There are so many educated women and good social workers. We need not think whether they are Europeans or Indians.

The Hon'ble Sri R. CHENNIGA-RAMIAH.—But one thing. Reservation of seats is against the Constitution. It is only for the Scheduled classes and even that is going to be removed in course of time. Reservation is meant for Scheduled Classes and not for others.

Srimathi RATNAMMA ISAAC.—Please let me request that at least five seats be reserved for women.

Mr. SPEAKER.—The question is:

"That the Mysore Kolar Gold Fields Municipal Bill, 1951, be taken into consideration"

The motion was adopted.

Motion to refer.

The Hon'ble Sri R. CHENNIGA-RAMIAH.—I move:

"That the Bill be referred to a Select Committee consisting of the following members:—

Sri G. Veerappa
Sri K. Puttaswamy
Sri W. H. Hanumanthappa
Sri H. C. Linga Reddy
Sri M. Muniswamy
Sri M. V. Krishnappa
Sri T. Ramachar
Janab Mohamed Hanief".

Mr. SPEAKER.—Motion moved:

"That the Bill be referred to a Select Committee consisting of the following members:

Sri G. Veerappa
Sri K. Puttaswamy
Sri W. H. Hanumanthappa
Sri H. C Linga Reddy
Sri M. Muniswamy
Sri M. V. Krishnappa
Sri T. Ramachar
Janab Mohamed Hanief

Janab SYED ABDUR RAHMAN (Chikmagalur *cum* Shimoga—Muslim).—I propose that Srimathi Ratnamma Isaac may be included in the Select Committee.

The Hon'ble Sri R. CHENNIGA. RAMIAH.—I accept the suggestion.

Mr. SPEAKER.—The question is.

"That the Bill be referred to the Select Committee consisting of the following members:

Sri G. Veerappa
Sri K. Puttaswamy
Sri W. H. Hanumanthappa
Sri H. C. Linga Reddy
Sri M Muniswamy
Sri M. V. Krishnappa
Sri T. Ramachar
Janab Mohamed Hanief
Srimathi Ratnamma Isaac

The motion was adopted.

Mr. SPEAKER.—The Member in charge of the Bill and the Hon'ble Law Minister will be *ex-officio* members and under rule 57 (1) I appoint the Hon'ble Minister for Law as the Chairman of the Committee.

The House will now adjourn for lunch for half-an-hour.

The House adjourned for lunch at Thirty Minutes past Ten of the Clock and re-assembled at Ten Minutes past Eleven of the Clock, Mr. Speaker (The Hon'ble Sri V. Venkatappa) in the Chair.

Five-year Plan for Mysore —*contd.*

Mr. SPEAKER.—Discussion of the motion on the Five-year Plan which had not concluded yesterday will now be resumed.

Srimathi RATNAMMA ISAAC (Kolar Women): Sir, I am speaking on four points. One is family planning. In pages 16 and 216 of the first five-year plan of the Government of India, they have clearly described what should be done. And we should congratulate our State first, because Mysore was the first State which organised birth control clinics in the three major hospitals, and in 1929 when I was in Travancore to attend the All-India Women's Conference, they passed a special resulution thanking Mysore Government for having given the lead in the matter of birth control clinics, and a sum of Rs. 250 was set apart for each of the major hospitals and three experienced doctors were appointed to give knowledge on birth control. They had also appointed doctors to give university extension lectures in areas where there were large labour population such as Kolar Gold Fields, Tumkur and Shimoga also. But now, Sir, recently, we do not see much attention being given to this very important subject.

I want to inform the House that many All India Conferences are taking due notice of this and have organised some Conferences in the latter part of this year which are dealing mostly with family planning subjects. On the 17th in the Y.M.C.A. the Secretary of the Mysore State Conference of Social Workers has invited a specialist to speak on family planning, not only on birth-control, but on other problems connected with it, illustrating them with exhibits and also a cinema film. Then again, the All-India Women's Conference fully realising how much it affects the life and the health of women, have organized a Conference at Bombay on the 30th November and 1st and 2nd of December. The All-India social workers have convened their annual conference at Calcutta from 28th December, inviting again the same expert to bring his exhibits and also to illustrate it by a cinema show. I wish our Government will take note of this and send many doctors and many social workers and the Presidents of Samajas at least about ten people, to attend these important conferences and gain as much knowledge as possible.

The second thing is about food. In connection with this subject of five

year plan specially to increase food production in our State, I cannot suggest a better undertaking than the making of motor pumping sets in our own Electric Factory on a mass production scale for which the factory is well equipped with the most up-to-date machinery and gadgets. Samples of these motor pumps have already been made in our Factory and they have been exhibited in Dasara Exhibition and in Madras and also in Bangalore, with great success, which multitudes of people have admired. These motors have been made out of scrap material in the Government Electric Factory and when tested in the Tata's Institute they were found to be fully efficient. In the exhibitions they were working under water satisfactorily, lifting water about 60 feet high. In the course of interpellations many Hon'ble Members of this House were stating that these irrigation pumps were needed in so many villages. I am glad to learn that when produced on a mass scale in our Factory, they can be sold for about one-third of the market price. When we have got a well equipped factory, and there are sufficient material and trained men, the best thing for the Government is to make them on a mass scale, instead of buying them from private firms like Kirlosker at high prices.

Sri G. A. ACHARYA (Bangalore District—General).—What is the price at which you can get?

Srimati RATNAMMA ISAAC.—Instead of paying Rs. 900 per pump outside, we can produce them at Rs. 300. These motor pumps will be distributed throughout the State and our peasants and villagers are anxious to get them to improve the yield of their crop and bring more land under cultivation. This is the best work that the Mysore Government can undertake in order to increase the food production of the State. We have got also Rs. 6 lakhs worth of up to date machinery and a hundred tons of steel lying idle without being used. I plead with all earnestness that you do undertake mass production of motor pumps in our own factory. In this connection, I would also say that machinery has been sanctioned for the improvement of transformer section of our Electric Factory. Instead of improving our own transformer production, we have gone to Japan for supply of transformers worth Rs. 30 lakhs. It looks as though Japan can produce better articles than India. It may not be true. After 14 years of experience in making transformers with such success, to think of spending crores of rupees to copy designs from the Westinghouse is, to say the least, only a top heavy speculation.

My third subject is about the proper supervision and handling of maternity and child welfare work in the State. The Hon'ble Health Minister is not here. In the facts about Mysore there is a real fact. The representatives of the Health Division of the Rockefeller Foundation recommended in the name of Dr Sweet that several bureaux should be introduced. All the six bureaux are there, but the most important bureau which affects the health of women and children, *i.e.* the Bureau of Maternity and Child Welfare is dropped. Moreover, our kind Economy Officer, when he wanted to effect retrenchment, was good enough to retrench the Superintendent of the Maternity and Child Welfare Department. We have been told in this Assembly several times that the only work that women can do better than men is in certain sections, as obstetricians, as doctors and in the nursing profession. At least in these, can we not have a free hand to do it efficiently? We have several maternity homes and dispensaries without proper supervision or a lady doctor or even good nursing help. This I take is due to the lack of a Lady Superintendent. The previous Government realising the necessity of this, had a Lady Medical Officer as the head of this department but now you have dispensed with that post and it is now highly necessary that a senior lady medical officer should be immediately appointed to supervise the whole maternity and child welfare work in the best interests of women and children of the State. Perhaps

(SRIMATI RATNAMMA ISSAC)

this is my last speech in the Assembly. I plead with you that you may immediately appoint a lady medical officer to this post, which is a very urgent need in our State.

In the Mysore Five-Year Plan Rs. 200 lakhs are set apart for medicine and health. In the All-India Plan we do not see the word 'medicine' anywhere. It has only a chapter on health. My suggestion is that according to the advice of the Bhore Committee which was composed of 19 efficient medical men, mostly Indians (I hear there were only one or two Europeans and all the rest were Indians) our State must think of having, according to their recommendation, one man as Director-General of Health and Medicine, who will have three assistants (1) Director of Public Health, (2) Directress of Maternity and Child Welfare Work and (3) Director for Hospitals which the present Senior Surgeon can do. This will make that one head to see the state of health of the whole State with one eye and see that the wants of women and children are equally satisfied.

Then I wish to say one word about these Mobile Dispensaries which we are going to have, 15 or more. In these Mobile Dispensaries, if there are no Lady Doctors or Midwives or lady Health Visitors, much good work cannot be done. When these Mobile Dispensaries, go around, mostly women and children rush to them for treatment and they can give advice on Health matters. I wish the Management of these mobile dispensaries comes under the Director of Health.

Then a word about Children. Our Government have done a lot for our Children. But we want more milk for children and more Creches and Nursery schools, and also Children's Libraries, libraries of the type that they have got in America and in England. Suitable Cinema Houses for Children are also necessary with suitable pictures. Then there is the question of Medical inspection of our children in schools. That is of course being done here in the State in almost all the schools. I wish to remind the Hon'ble Members that the United Nations Organisations are celebrating the Children's Day and they have fixed 14th November as the Children's Day. That day happens to be the birthday of our beloved Prime Minister the Hon'ble Pandit Jawaharlal Nehru; because he is fond of children and so the Children's Committee wanted to fix that day for the celebration, and to raise money for children. In this connection in the year 1949 the Children's Day collections amounted to 45 or 50 thousand rupees. We have made requests for more Creches for children particularly for the menial staff of the three big Hospitals in the City. These children are roaming about without any care. I wish that request will be granted and then for the Children's Day the Bishop Cotton's School are arranging a concert to collect money for the Children's Day. If you come it will be a day for you in Paradise. Children between the years 3 to 12 enact very good dramas and give a nice concert and entertainment. Please all of you come and encourage children.

My fourth topic is about the Social and Moral Hygiene Association. In page 234 of the Government of India Planning Commission there is a full paragraph about this noble work.

One of the chief ambitions of our State in this five-year Plan ought to be to endeavour to make our State clean and people healthy. To strive towards this end will be commendable. The Association for Moral and Social Hygiene, in its programme of service is striving to rescue fallen women and girls from their immoral way of life and from their being a menace to the youth of the city. They are trying their best to redeem them and train them in various handicrafts and cottage industries so that they may once again attain their self-respect and be rehabilitated in Society as useful citizens. In the few years of the existence of this Institution over 800 women and girls have been trained and have passed through the Rescue Home. About half a dozen have got married in several

years. Every year about two dozen women have taken to household work and some more for nursing and other occupations and they are all doing well. Many more are being returned to their parents. The urgent need of the Rescue Home is a habilitation of its own to be able to render the maximum good to these unfortunate girls. We are beginning the construction work this month in a site in Wilson Gardens Extension given by the City Improvement Trust Board. His Highness the Rajpramukh was pleased to lay the foundation stone two years ago. We have collected about Rs. 25,000 for this purpose and we want about Rs. 50,000 more to complete the building. We are thankful that the Chief Minister and the Finance Minister who have known our work and who have presided over the annual general body meetings have both promised us help and we are sure that they will not allow the building to be left half completed, and hope they will help us to complete the construction work very soon. I request them to include a liberal building grant from the amount set apart for health purposes in the five-year plan to this noble work of rescuing the fallen women and girls. That is my humble request. Thank you.

The Hon'ble Sri T. MARIAPPA.— The members may speak till 12 noon. The reply may start from 12 of the clock onwards.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— We sit on Monday the 12th instant also. So if too many members are anxious to speak, they may do so. The Government will reply on Monday. We may sit till 12-30 P.M. or 1 P.M. now.

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA (Chitaldrug District—General).—Sir, I am thankful to you for having given me an opportunity to speak on a subject the importance of which cannot be over emphasised.

It has often been said that we should "plan or perish". The significance of such a saying is quite apparent. It may be possible to work without any planning, but such work is bound to be irregular and haphazard and we may not be able to achieve our objectives either fully or within any definite period of time. Therefore planning is very essential in order to attain definite standards in our social and economic life. As we know planning is being adopted in almost all Western countries and particularly Russia has shown the way. That country has been planning during the past 30 years and more and has considerable achievements to its credit. By systematic planning Russia has attained large scale social and economic improvement in her life and to-day she has become a first class power in international life. It is really wonderful that a country where conditions were so backward at one time should have become a great power politically and socially. The secret of this lies in its planned and devoted work. You may call it a communistic way of life. But after all what do the masses want? They want the necessaries of life like food, clothing and shelter to be provided easily. Unless they have security of life combined with educational and other facilities, they cannot feel happy. From what I have been able to gather, Russia has been able to solve most of the social and economic problems with which we are faced to-day. As is so well known, India has fallen in the race of progress on account of foreign domination during the past 150 years and more. Now we see that poverty has taken hold of our country everywhere and the burden of indebtedness is crushing the common man. The necessaries of life like food, clothing and shelter have became scarce and unemployment is a common feature amongst all classes of people. Education and medical help and other social services are extremely limited. Therefore unless we take effective steps to tackle all these problems in a systematic way, we may not be able to make any definite progress.

India attained political independence four years ago but this is only a means to attain economic freedom and an opportunity to make the people happy, contented and prosperous. But, unfortunately these four years have witnessed

(SRI D. H. CHANDRASEKHARAIYA)

several new problems which have required urgent attention. Thus the country's progress has been held up and the commonman's expectations have not been fulfilled. I do not propose to deal with these problems on this occasion. Let us now go forward and see that the commonman's future is made more hopeful and his living standards are raised to a definite extent.

Planning implies that we should aim at a definite target on a realistic basis, and that target should be reached by executing the plan on a sound and efficient basis. The draft plan which the Government of India have placed in our hands is a very comprehensive and valuable document. It is said that this plan envisages a grand social experiment requiring the efforts of both the Government and the people to make it a success. If we want to belittle the plan, we may perhaps find enough material for it, but that is not a proper approach to it. It may be necessary to modify the details in certain respects; it may be worth while even to alter some of the ideals put forward; but in any case it is a document which we ought to welcome and implement as far as it lies in our power to do. Viewed in this way it is my duty to congratulate the Government of India for having prepared this Report for the benefit of the country and placed it in our hands.

As far as Mysore is concerned, as stated by the Hon'ble Minister when introducing the motion, planning is not new to Mysore. It has been going on from a long time past and particularly soon after the World War No. II which ended in 1945 Government of Mysore took definite steps for planning economic progress in the State. The economic Conference with its several Boards began working and an Officer under the designation of the Commissioner for Development and Planning was appointed to work out details of schemes. About 208 schemes were formulated out of which 174 were recommended for adoption by the committee for Co-ordination and Finance. These schemes were being implemented during the period from 1946-47 to 1950-51. Particularly in the field of Education with which I had something to do when I was in the State Ministry we have made very definite and satisfactory progress. It is to be noted that these schemes which we took up and implemented, have increased our expenditure in Education by more than a crore of rupees. It might have been possible to work out other schemes similarly if the food problem and other handicaps had not intervened and diverted our attention in these years. Anyhow the present plan which has now been put before us is only a continuation of the plan which was under execution in Mysore in previous years. This plan is expected to cover a period of 5 years from 1951 52 to 1955-56. Therefore the implementation of the plan has already been commenced in the current year. By looking over the budget figures of development departments we may see and satisy ourselves that the plan has already been in operation so far as the present year is concerned. It is only for the future years that Government will have to find enough resources to implement the plan successfully.

The Mysore plan envisages an expenditure of 36·60 crores in 5 years and this is proposed to be distributed amongst the five major heads as narrated in para 6 of the said Plan. The resources for this plan are described in para 8. Though I have been trying to understand the various heads, it has not been possible to accept them fully. In fact it is in respect of these Heads that the Hon'ble Member, Sri L. Siddappa (who is not here, just now criticised the Government very severely. If the Hon'ble Finance Minister can kindly give us a clear picture of the resources which he counts upon for implementing this plan in future then it will greatly help us all to understand the plan correctly and to assure ourselves of the successful implementation of it in years to come.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— I gave it yesterday.

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA.— It was not clear to me at any rate. I

do not know if it was clear to others. Anyway I request the Hon'ble Minister to issue a further note explaining the various items of resources in some detail.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.— The Hon'ble Finance Minister has asked us to wait till the budget figures are given.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— That is for taxation.

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA.— In para 8 are mentioned all the resources from which it is hoped to get a revenue of 36·60 crores. What I request he Hon'ble Minister is that he may issue a note explaining every one of these items in greater detail.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.— I did so yesterday. I do not mind giving it again.

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA.— Thank you. Yesterday I was hearing the speech of the Hon'ble Member Sri L. Siddappa. He was severely critical of the scheme and particularly regarding the reserves. But what I noticed was that he did not give any constructive suggestions either for the Hon'ble Minister to adopt or for the House to appreciate. Anyhow he is entitled to criticise the plan in his own way. I do not however mean that the plan is perfect in every way. As I have already said it may require a number of modifications in detail or a larger provision for more important schemes.

I do not propose to go through every one of the different groups of expenditure included in the Plan. I will content myself by referring particularly to one item under Social Services, *viz.*, Education. It is the first item under the Social Services that requires immediate and careful attention from the very beginning. Education is said to be the panacea for all the evils from which the country is suffering to-day. A new constitutional set-up based on adult franchise has come into being and it is our duty to educate our masters in order that they might understand the problems of political life and help their representatives to run the administration on proper lines. Here arises the necessity and urgency to pay the earliest and the closest attention to the needs of education. May I read the para which deals with the target which is proposed to be attained in five years in Education? Para 19 of the Mysore State Plan is to the following effect:—

> "The programme under Education contemplates the opening of 600 additional Primary Schools, 2 normal Schools for training teachers, 34 Middle Schools, conversion of 150 Primary Schools into New Type Middle Schools, one undergraduate Training School and grants-in-aid or starting private High Schools and Middle Schools. Training of teachers in Basic Type Education and conversion of 150 Primary Schools into Basic Type Schools and additional grants for expansion of Social Education for removing illiteracy have been specially provided for."

I do not believe for a moment that this programme is enough to provide the necessary educational facilities to make the people literate and enlightened. Now, we have got about ten thousand primary schools in working order. If we want to cover the rest of the villages in the State, we may require at least three thousand primary schools more. With a provision for opening 600 primary schools in 5 years, we will take something like 25 years to provide schools for all the remaining villages in the State. This is not a very hopeful and satisfactory feature of the Plan. In the Constitution of India, Article 45 envisages that the State shall provide within a period of 10 years from the commencement of the Constitution for free compulsory education for all children until they complete the age of 14 years. We do not see that any serious attempt has been made in this plan to implement this directive.

Sri K. R. SREEKANTESWAR.—That directive is not enforceable.

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA.— But, you must read Article 37 to understand the force behind that directive. I will read it for your information:

> "The provisions contained in this Part shall not be enforceable by any court, but the principles therein laid down are nevertheless fundamental in the governance of the country and it shall be the duty of the State to apply these principles in making laws."

Thus a fundamental duty has been cast upon the State Governments to follow the directives in all their policies.

(SRI K. R. SRIKANTESWAR)—

Simply because they are not enforceable by any court it does not mean that they can be thrown to the winds.

Similarly in regard to the basic type of education the provision made is very poor. The Basic system is an approved method of education everywhere and particularly our Government have already adopted it. It is therefore necessary to make serious attempts to bring that system into force on as wide a scale as possible. It may be asked as to where money is to come from. But, the educational experts pointed out on several occasions that the system is one which will earn enough money to meet its own expenditure. If the scheme is tried seriously, it may be possible to run the basic schools on a self-supporting basis. I am told that very encouraging results have happened in Bihar, and few other places where the Basic system has been introduced on a large scale. Let us accept the principle of Basic Education and make larger provision for its widespread implementation in the State.

Coming to the Training Institutions, the opening of only 2 Training Institutions in 5 years falls greatly short of the actual demands. They are quite inadequate to train all our teachers. Nearly two-thirds of the number of teachers are untrained and what can we expect the Minister from them ? When I was for Education, an Emergency Training Centre was brought into existence at Uttanahalli to give training at least to 300 teachers every year. I do not know whether it is still continuing.

Sri G. A. ACHARYA.—Why do you doubt whether it is continuing ? It is.

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA.—I have not visited the Centre of late. I am glad to hear that it is still continuing. Training is given there to the ordinary Primary School Teachers as well as to the Basic School teachers. Even for this there is not adequate provision. We must start Training Schools of this type in all the Districts and make use of the services of the High School Teachers to train our teachers on a large scale. So long as we have not got trained teachers to work in Primary Schools the kind of teaching provided there is found to be of a very poor quality.

With regard to the Occupational Institutes, there are now five of them all working satisfactorily. In the next five years provision has been made for only one technical school to be started. It is a hopelessly poor provision. If we want to divert our students from Colleges to more useful occupations, there is no other way but to start such institutions in as many places as possible. It is learnt that those who have been trained in the Occupational Institute at Bangalore have all been able to find remunerative employment without much difficulty. Therefore, it is very necessary that such institutions should be established in as many places as possible in our State. In regard to the subject of Education as dealt with in the Central Plan, two educational experts have made some important remarks which are published in the columns of the " Harijan " dated 18th August 1951 and 13th October 1951. Here is what Acharya Vinoba Bhave has said on Basic Education :

" The Plan simply approves the Basic method of Education. It does not take pains to show that it is practically possible and is the only one which will produce a self reliant and united nation and create self-supporting schools. The Basic school should have a plot of two acres of land to it in which vegetables and cotton could be produced for the school and each family in the village should give a measure of grain to the teachers so that the extra payment alone would have to be met."

Then Sri J. C. Kumarappa has expressed the following views on education.

" The Report blows hot and cold in the same breath where a system of education is considered. It has no definite policy or philosophy in recommending a method of education. Education of all things must follow a definite course indicating the line of development which the nation should take up. This chapter deals with Basic Education of the Gandhian type and secondary education of the notorious Macaulayan type and advocates an imperialistic type of University Education. All these are recommended without any definite preference. This is how great many of the suggested schemes lack unity of thought ".

I generally agree with the views these great men have expressed and it is for the Government to take note of them and make suitable changes in the Plan

so as to remove the defects pointed out by the experts.

I do not want to take any more time of the House. But let it be clearly understood that mere paper planning is not enough. Its execution based on efficient and sound methods is even more important. I hold the view that a special Minister should be in charge of this subject without being burdened with any other subjects to carry out the plan and to watch the progress. Our national future depends on the execution of this Plan and the results of our achievements, and with regard to conditions essential for success. I would like to quote a few sentences from the Draft Plan of the Government of India. In para 5, it is said.—

"The essential conditions for successful planning are:

(a) a large measure of agreement in the community as to the ends of policy;

(b) effective power, based on the active co-operation of citizens in the hands of the State; and correct and determined exercise of that power in furtherance of these ends;

(c) an efficient administrative set-up, with personnel of requisite capacity and quality."

These are sufficiently hard conditions to fulfil. But let us go forward with the hope that we shall be able to satisfy all of them and succeed in our efforts to take our country on the road to some definite social and economic progress at the end of the period.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—Do you doubt the success of these?

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA.—The Hon'ble Minister was pleased to observe whether I would doubt the success of the Plan. But let it be clearly noted that the success depends on the fulfilment of these conditions which I have mentioned just now. Let me hope that these conditions of success will always be kept in view in implementing the Plan.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA. My question is, have you got any doubts in fulfilling these conditions?

Sri D. H. CHANDRASEKHARAIYA.—Personally I have none but much depends on what we do hereafter.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—That is it.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಆಚಾರ್ಯರವರು (ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಭಾರತ ಪರ್ವದ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಮೈಸೂರು ಭಾರತದ ಒಂದು (ಅಂಗವಾಗಿರುವುದರಿಂದ) ಇದುವರೆಗೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಮತ್ತು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿರುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಚರ್ಚಿಸಿ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಅನ್ನನ್ನ ಮಿತ್ರರೊಬ್ಬರು ಇದರ ವಿಚಾರ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇದು ಕಾರ್ಯಗತವಾಡಲಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದು ಎಂಬ ಒಂದು ವಾದವನ್ನು ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಾರಿಗಾಗಿ, ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸಾಮಾನ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಿಟ್ಟು ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ, ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದವರಿಗೆಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ, ಜನರಿಗೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಾಮಾನುಗಳು ಕಡಿಮೆ ಖರೀದಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದರೆ ಇಂಥಹ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಯೋಜನೆ ಇರಲೇ ಬೇಕು. ಯೋಜನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಸಂಸ್ಥಾನವೇ ಆಗಲಿ, ಯಾವ ದೊಡ್ಡ ದೇಶವೇ ಆಗಲಿ ಮುಂದೆ ಬರಲಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಮತ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ನಾವು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಅವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದಾದ ಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೋಡಿಸಿ, ಯಾರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಆರಿತು ಒಂದು ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ಯೋಚಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಯಾವ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ರಾಜಕೀಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಹಾಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ ಅದು ವಿಹಿತವಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಹಣ, man power and natural resources ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೂಡಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೋ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಆಗಲಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿದರೂ ಹಟದಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು, ಆಗಲೇ ನಮಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಹಣಕಾಸಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಜಾಗರೂಕತೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಹದ್ದು ಮೀರಿ ಮಾತನಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಮಗೂ ಮಾನ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಥೆಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂದೆ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಬರಬಹುದಾದ ಹಣ, ಆಗಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯಗಳು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಏನು ಹಣ ಇರಬಹುದು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶೇಖರಿಸಿ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಆಚಾರ್ಯರು)

ಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈ ನಾನಾ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ, ಆದರೂ ಯಾವುದೊಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನಾದರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿರುವ ಹಣದಿಂದಲೇ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಯಾವ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ, ಗುಂಪು ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಥೆ ಹೇಳಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪರಿಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಪದವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ಹಾಗಿರಲಿ, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಬಲವಾಗಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ? ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬೇರೆಯವರು ಮರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೆ ? ಅಥವ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಿ ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿರುವ ಹಣವನ್ನು ನೋಡಿ ಮರ್ಯಾದೆಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೆ? ಅಥವ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾನುಗಳಿಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಗಿರಾಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೇ ? ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ನಾನುಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಹಾಗೆ, ಹಣ ಕಾಸಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಒಂದು ರಾಜಕೀಯ ತತ್ವ ಅಥವ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಪಾರ್ಟಿಯವರನ್ನು ಗುಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದುಬಿಡುವ ಹಾಗೆ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ.

ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ಈ ಯೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆಯೇ ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲ. ಅದಕಾರಣ ಹೊರಗಿನಿಂದಲೂ ಪಡೆಯಬೇಕು. ನಮಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವವರು ಸಾಲ ಕೊಡುವಾಗ ಹಿಂದೆ ನಾವು ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಈಗ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಈ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ.

ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಷ್ಟೆ. ನಾವು ಜನೋಪಯುಕ್ತವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ, ಇವು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆ. ಈ ಕಾರ್ಯಗಳು ಆಗಲೇಬೇಕೆಂದು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಘಂಟಾಘೋಷವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಯಾವಾಗ ಜನರಿಂದ ಬೆಂಬಲ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಸಾಲವೂ ಬರುತ್ತದೆ, ಪ್ರತಿಫಲವೂ ಬರತ್ತದೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದರೆ ನಾವು ಈಗ ಯಾವ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ನಾನು ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಶೇಖರಯ್ಯನವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವಾಗ ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾದ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ತೀವ್ರವಾದ ಆಸಕ್ತಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಾನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ ನಮಗೆ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಊಹೆಯ ಮೇಲೆ ಅಥವ ಅನುಮಾನದ ಮೇಲೆ ಕಥೆ ಕಟ್ಟಿದರು. ಆರ್ಥಿಕ ವಿಚಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಹಿಂದಿನ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗಾಗಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಈಗ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಬೇರೆಯವರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದಾದ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ನಾವು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆಸತಕ್ಕವರು ಎಂದರೆ ಅವುಗಳ ಮುಂದೋಟಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸುವಂಥ ಜನರೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲರ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಹೋಗಲು ಮತ್ತೂ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಬಡತನ ನೀಗಲು, ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳು ಅವುಗಳು ಏನೇ ಇರಲಿ, ಅವು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಬಡತನವನ್ನು ನೀಗಿ, ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸತಕ್ಕವುಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹ ಅಥವಾ ಸಂಶಯಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಈಗ ದುಡ್ಡಿನ ಕೊರತೆ ಕೊಂಚೆಮಟ್ಟಿಗೆ ಇರಬಹುದು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಹಣ ಇಲ್ಲದಿರಬಹುದು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವರು ಸೂಚಿಸಿರುವಂತೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಅದನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಜಾಸ್ತಿ ದುಡ್ಡು ನಮಗೆ ಈಗ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಸುಮಾರು 10-12 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ natural resources ಬಗ್ಗೆ ತಾವು ಸಾಲವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಿ, ತನ್ಮೂಲಕ ತಾವು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಹಬ್ಬುವಂತೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಗತ್ಯಂತರ ವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ತಾವು ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಆಗ ಇದರಿಂದಲಾದರೂ ನಮ್ಮದೇಶದ ಕಡು ಬಡತನ, ನಮ್ಮ ಜನರ ದುರವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಸೋಮಾರಿ ಜನರಿಗೆ, ಆಗಲಾದರೂ ಇದರ ಬಿಸಿ ತಾಗಿ ಜನರು ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡೋಣ, ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗ ಕೈಗೊಳ್ಳೋಣ ಎಂಬ ಹುರುಪು ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಪವರನ್ನು ತಾವು ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಸುಲಭ ದರದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದುದೇ ಆದರೆ ಜನರು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತಾಗಿ, ನಮ್ಮ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ದೂರವಾಗಲು ಇದರಿಂದ ಖಂಡಿತ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ನಂಬತಕ್ಕವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬನಾಗಿದ್ದೇನೆ.

[Mr. Deputy-SPEAKER (Sri L. H. Thimma Boi, in the Chair.]

ಹೀಗೆ ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದರೆ ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳು ಕಮ್ಮಿ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನ ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಕೆಲವರಿಗೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಸರ್ಕಾರದವರಂತೂ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಕೈಗೊಂಡು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದರೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಬಡತನವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕವರ ಪೈಕಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ. ಸ್ವಿಟ್ಜರ್‌ಲೆಂಡ್ ಮತ್ತು ಹಾಲೆಂಡ್ ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ನೀರೊಂದಿದ್ದರೆ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಬೆಳೆಯಬಹುದು, ಎಂದು

ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಯೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನೂರಾರು ಅಡಿಗಳು ಆಳವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ಜಲವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬಹುದು. ಸಾವಿರಾರು ಅಡಿಗಳಾದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ಆಳದಿಂದ ಆ ನೀರನ್ನು ಎತ್ತಬೇಕಾದರೆ ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ" ಹೀಗೆ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ನತ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಆದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಹೇಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ,—ಇಂಥಾ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾಯ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲಾರರು. ಆ ಅಂಜಿಕೆಯು ನನಗಿಲ್ಲ; ತಾವು ಈ ರೀತಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರೆ; ಅವರೇ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಸಾಲ ನೀಡಲು ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಜನರು ಇಂಥಾ ಯೋಜನೆಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಆ ಒಂದು ಅಂಜಿಕೆ ಖಂಡಿತ ನನಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನರಿಗೆ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತೇವೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೂ ನಮ್ಮ ಜನರಿಂದ ಸಾಲ ಒಂದು ವೇಳೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಹೋದರೆ (ನಾನಾದರೂ ಹಾಗೆ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕವನಲ್ಲ) ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ ಈ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ತಾವು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಜನಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವಂಥ ಸಹಾಯಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆ, ನಮಗೆ ಮಹಾ ಜನರಿಂದ ಹಣವು ಸಾಲದ ರೂಪವಾಗಿ ಬಂದರೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ತಾವು ಕೇಳಿದರೆ, ಆಗ ಇಂಥ ಬಾಬುಗಳಿಗೆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನೇಕಡ 3 ಅಥವಾ 4ರಷ್ಟು ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದರೆ ಹಣವನ್ನು ಸಾಲವಾಗಿ ನೀಡತಕ್ಕಂಥ ಅನೇಕರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಇಂಥಾ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಣ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅದನ್ನು ಕೊಡದೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ದ್ರೋಹಿಗಳು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಲ್ಲ. ವಾನ್ತವಾಂಶಗಳೇ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲದ ಅನುಮಾನಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಜನರ ಮನನ್ನನ್ನು ಚಂಚಲಗೊಳಿಸತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಾದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ಕೆಲವರು ಜನಗಳಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ತಪ್ಪು ಉಪದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗೊಳ್ಳದೆ ಬಿಟ್ಟಿರತಕ್ಕದ್ದು ಅವರ ತಪ್ಪೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳೇನೇನು, ಅವುಗಳಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಉತ್ತರೋತ್ತರವಾಗಿ ಏನೇನು ಪ್ರಯೋಜನಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಿನವಹಿ ಅಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ದೈನಂದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ನಿಮ್ಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ದಿನವಹಿ ರೇಡಿಯೋ ಮೂಲಕ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೇಶದ ಜನತೆಗೆ ಮನದಟ್ಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸಬೇಕು. ಈಗಲೂ ಈ ವಿಚಾರಗಳು ಆಗಾಗ್ಗೆ ರೇಡಿಯೋವಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ರೇಡಿಯೋ ಮುಖಾಂತರ ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನೇ ಮಾಡೋಣ, ಅಷ್ಟು ಮಾಡಿದರೆ ಕಮ್ಮಿಯಾಯಿತು, ಎಂಬ ಒಂದು ಅಂಜಿಕೆಗೆ ತಾವು ಹೆದರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ಅಷ್ಟನ್ನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸಾಧಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯವೇ ಹೌದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಬುದ್ಧಿವಂತರಿದ್ದಾರೆ, ಎಷ್ಟೋ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದಿನ 50 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಧಿಸಿರತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಳ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನೋಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ ಜನಗಳಿದ್ದಾರೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಅಂಥಾ ಅಷ್ಟಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರತಕ್ಕ ನಮಗೆ ಇಂದು ಈ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಆರೋಚನೆಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಲು ಎಂದೂ ಹಿಂಜರಿಯಲಾರರು. ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ನಾನು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದಿಷ್ಟೆ—ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಏನೇ ದುಡ್ಡಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ನಾನು ತಾಗಾಗಲೇ ತಿಳಿಸಿರುವಂಥ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಬಾಬುಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆ, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದು ಮತ್ತೂ ಅದನ್ನು ದೇಶದ ನಾನಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲೂ ಹಬ್ಬಿಸುವುದು, ಈ ಮೂರನ್ನು ತಾವು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಕೈಗೊಂಡು, ಇವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿರೋ ಅಷ್ಟಷ್ಟು ಬೇಗ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನರ "ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಸಾಲದು ಸಾಲದು" ಎಂಬ ಕೂಗು ಕಮ್ಮಿಯಾಗುತ್ತ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು ಸಹಾಯಕವಾಗಿ, ಜನರ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಅನ್ನ ಸಿಕ್ಕುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಅರೆದಾಡತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸಗಳು ದೊರೆತು, ದೇಶದ ಮುಂದಿನ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲವಾದರೆ ಇಂದಿನ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳು ಇಂದಿಗೇ ಮುಗಿಯದೆ ಮುಂದಿನ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಕಂಟಕಪ್ರಾಯವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಮರೆಯಬಾರದು.

ಹಿಂದೆ ಸಹ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ, ಶಿವನಸಮುದ್ರದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು, ಆ ಪವರನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಂದಾಜುಮಾಡಿದಾಗ, ಅನೇಕರು, ಓಹೋ ಇದೊಂದು ಗಾಳಿಗೋಪುರ, ಇವರು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾರಂತೆ, ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಓಡಿಸುತ್ತಾರಂತೆ, ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಪಾದಿಸಿದ್ದರು, ಆದರೆ ಅಂಥಾ ಗಾಳಿಗೋಪುರ ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಊಹೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಬುದ್ಧಿ ಇರಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ವಿಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕು ಬೇಕು. ಆದರೆ ಈ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿವೆ. ನನಗೆ ಅಂಕೀ ಅಂಶಗಳೆಂದರೆ ಬಹಳ ಆಸೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಆನಕ್ತಿ ನನಗಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವುದು ಇಷ್ಟೆ—" ನಿಮ್ಮ ಬಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡೆಲ್ಲಿದೆ ? ಇಂಥಾ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೊಂದರೆಗಳೇ ಏನಾ, ಇದರಿಂದೇನೂ ದೇಶಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. " ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಊಹೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಇದೆಲ್ಲ ಒಂದು ಗಾಳಿಗೋ

(MR. DEPUTY SPEAKER).

ಪುರವೆಂದು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಜಿಕೆ ಹುಟ್ಟುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಣಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗದ ಮುಂದಿನ ಏಳಿಗೆಗೆ ಮತ್ತು ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆತಂಕ ಆಗಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಜನಗಳಿಂದ ತಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲ ದೊರೆತು ತಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನಿಧಿಯ ಜೊತೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಹಣ ಜನರಿಂದ ಸಾಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಎತ್ತಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಾವು ಖಂಡಿತ ಮುಂದುವರಿಸಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ರೈತರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಂಜಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವು ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಕಾರಣಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಿಗೆ ದ್ರವ್ಯ ಸಹಾಯವನ್ನು Financial Corporation ಗಳಿಂದ ಮಾಡಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವು ಇಂದು ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಕಾಮಗಾರಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ದ್ರವ್ಯ ಸಹಾಯವನ್ನು ತಮಗೆ ಖಂಡಿತ ನೀಡುತ್ತಾರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ನನಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಅಂದರೆ ಈ ಕೊಲಂಬೋ ಪ್ಲಾನ್ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾನಾ ಯೋಜನೆಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೀಗ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಂದು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಶಿಸಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೂ ಜನರಿಗೂ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗಲಾರದೆಂದು ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಅನಂಬಿಕೆ ಇದ್ದಾಗ್ಗೂ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬಾ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ. ನಾನಾದರೋ ಇವೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಗಾಳಿಗೋಪುರ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಅಂಜಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಭಾಷಣಮಾಡತಕ್ಕವರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊಂಡು ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇಂದು ನಾವು ಆರಂಭಿಸುವ ಯೋಜನೆಗಳು ಈಗೇನೋ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ತಾತ್ಸಾರವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಇವುಗಳೇ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ಫಲಧಾಯಕ ಯೋಜನೆಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲತಕ್ಕವುಗಳು. ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ತಾವು ಇವುಗಳ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಿ ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ ಇವುಗಳ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಗ ತಮಗೆ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ತಮಗೆ ದುಡ್ಡಿನ ಸಹಾಯ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ದೇಶದ ಜನರಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ನಲ ಒಳ್ಳೆಯ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದಂಥ ಸಮಿತಿಯವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

*Janab SYED ABDUR RAHMAN (Chikmagalur *cum* Shimoga-Muslim).—Sir, there is a well-known expression that a nation which sees no visions is a nation which has no imagination and a nation that does nothing to make its vision a reality is a nation dead. This five-year plan which we have before this House for consideration deserves our careful consideration. It is very necessary that for the prosperity and well-being of the people of this country there must be some such plan. But any plan worth its name and to ultimately triumph requires the enthusiastic support of the people at large. Any plan which is made for the good of the country must first of all inspire the people that are to be benefited by it. I am glad that the Government of India have thought of this beautiful plan for 5 years so that the economic and other conditions of our people may be improved, and thus pave the way to their happiness and prosperity. But so far as this plan is applicable to our State of Mysore I wish to point out to this Hon'ble House that Mysore has already got a plan of its own for the prosperity of the people of Mysore. What we have been doing today is only walking in the footsteps of our predecessors who have done so much good for the State of Mysore by improving industries, commerce and agriculture. All honour to those who have already laid down the foundations for the prosperity and the development of the Mysore State. That plan is already there. Even before this five year plan came into existence, those who are in the Cabinet have already been inspired by the idea of these schemes which are already being executed today. What I mean to say is this is not the first time in the history of Mysore that we are thinking of a plan. The plan is there and Mysore's prosperity has already been well planned. A reference was made by the Hon'ble the Finance Minister that so many postwar schemes which were thought of had already been executed and some are held up for want of sufficent finance. The point is that for any plan to be made workable finance is the most important thing. The Hon'ble Finance Minister in his statement before this House, has pointed out the sources from which these expenses of 36 crores will be met. I would like to know whether in the few years to come these 36 crores of rupees will be found.

Some 8 crores of rupees are to come from the Government of India and the rest 26 crores have to be found from our State itself by way of loans, by way of increased assessment, by way of this and that. Because, if finances are not forthcoming, no plan will succeed in any country. Any plan if it is to be acceptable, if it is to be made workable, if it is really workable, the people must be inspired and should know whether for all the monies that they have so far spent they have reaped corresponding benefits. They must be satisfied with the fruits of their labours. There must be some encouragement after seeing the results of the money they had spent previously. There will be then more and more encouragement and enthusiasm. My Hon'ble friend Sri D. H. Chandrasekharaiya referred to the progress made by the Western countries. What is the atmosphere in the Western countries? For example Russia. They had planned for a five-year or a ten year. But for the support of the people, but for the fact that the nation was at the back of the plan, nothing could have been achieved. Russia knows no divisions at the back of it. There are no parties amongst it. The entire nation is at the back of it. That particular country has the fullest support for any scheme that is put forward and that is counted to be in the best interests of the people. It is taken up on a national basis and in a national spirit. That is why Russia has been successful. It is because of the fact that whatever comes, comes in the name of the State and nothing comes by the name of the parties or groups, all their plans are backed up by the nation as a whole. It is the national support that is the secret of success there. What is it in India? Nobody will challenge this plan. It is with the best of intentions that the plan is put forward. Nobody can challenge the good object with which the scheme is planned. It is ultimately going to benefit the country, as we all know. Rupees 1,760 crores of rupees are required by the Government of India to implement the whole plan. Mysore requires 36 crores. How is this money to be found? Due to practical statesmanship and the new set-up of the present day Government—the people's Government-they have got the fullest support of the people to the scheme. That is one thing on which the whole plan is based. People must get inspired. It is four years since the plan is placed before the people of this country for their consideration. What has been done so far? I am not prepared to go into these details. I am concerned with the well-being of Mysore and what has got to be done here. The three year plan is there. It has succeeded in certain directions and that goes to the credit of the Government. What is it that we essentially want? How can people be inspired to make this plan a success? What is required is food and clothing first. Then only people can be able to think of the rest of the things. It is only then they will get some strength and life to go on with the plan. Any number of plans will not take any shape and will not serve the purpose if the people are not enthusiastic about them, especially coming as it does now at the fag end of the year and on the eve of the general elections. But when the question of finance comes up for consideration then the entire plan will be unsettled.

It is stated in para 9 as follows :—

> "The programme for mobilizing internal resources contemplates increased income from land, estate duties, wider coverage and better administration of Sales-tax, economies in revenue expenditure and certain minor taxes on Entertainment, Motor Vehicles, etc."

There are the resources that are contemplated. May I take it that mobilising internal resources means increased assessment, increased taxes, increased burdens on the people of Mysore when they are already overburned with some of these taxes? There is a loan of 9 crores which has got to be paid from the revenue of the State ultimately. How will this inspire the people? So far as that aspect is concerned it does not inspire me particularly with hope. But it may be that your vision and farsightedness must have certainly encouraged you with these figures. I

(JANAB SYED ABDUR RAHAMAN)—ask whether it would not be possible for us to get greater financial b.nefit from the Government of India instead of thinking of increased assessment in the State. That is one point for the consideration of the Hon'b'e Minister for Finance. Integration of finances has made our position a little shaky and to depend upon our people in Mysore once again for these financial resources is certainly not encouraging and it damps our enthusiasm. With the limited resources, with the limited fields of income, has not a plan for the ordered progress of Mysore been laid? Has not Mysore been a model State in spite of the fact that it had only six or eight crores and then it went on increasing to eleven or twelve crores? Therefore my suggestion is that instead of depending too much upon our people for the success of your plan take as much as you can from the Centre because who have co-operated with the Centre to the maximum extent. Instead of getting only eight crores get eighteen crores of rupees or make it half and half at least.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—I have said that for Bhadravati group of industries they are likely to give us another four crores and odd.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.—So we can go on getting more and more like that. Let the Government of India meet at least half the expenditure. What is the position of other States and what is our position? Our position comparatively is much worse. Other States are getting more. Getting eight crores is not an achievement. Make it twenty crores. That will inspire the people with a certain amount of courage and enthusiasm Depending too much upon the people when they are passing through economic stringency will result in the plan failing in spite of your best efforts. In India, apart from one big party which is dominating and which has taken the hold of the people, there are so many other parties which are not helpful. In other countries for namesake there are two or three parties and they are interested in the national well being of the people. Here one party is opposed to the other. It wants that the best things that the Government put forward should fail. One party vies with the other. You should have the backing of the people if the plan has to succeed and you should have the fullest support of the entire people. Therefore, for that, the Government of India must find the financial resources. Out of 1,760 crores, 300 crores comes from outside.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—Not out of that but in addition.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.—So, 1,760 crores is not from outside help but met purely from the internal resources of the country. What is coming from outside is only 300 crores. Why should you depend upon outside help when you are depending upon 1,760 crores to be found from internal resources?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—I think this is the time when I should intervene because they are harping on the fact that what we are now promised *viz.*, eight crores plus another four crores for Bhadravati group is not enough and that we should ask for more. Here is a communication from the Finance Minister, Government of India, to the Finance Minister, Government of Bombay dealing with an identical subject, as to what extent the State Governments have got to depend upon their resources and to what extent the Central Government come to their assistance. I think if I read this it will be helpful for the rest of the members who participate in the debate. This is dated 28th August 1951.

You would have by now seen the Planning Commission's letter No. PC(C) 26—51, dated the 5th August 1951, wherein it has been explained that the plan represents a two-fold programme—a programme of expenditure on development and a programme for raising the necessary resources. The Planning Commission have also stated that to the extent that resources definitely exist or can be found, the programme of development can be undertaken and that, subject to the resources assessed as being available, the various development schemes provided for in the State plans should be proceeded with keeping in mind the proposals made in the draft five-year plan. This seems to be the only practicable procedure for the implementation of the plan. You will doubtless appreciate that it is not possible for the Central Finance Ministry to make any commitments for a period of five years. The situation changes frequently and any Central assistance can only be decided upon from time

to time at the beginning of each year in the light of the facts then prevailing.

You have stated your difficulties regarding the full implementation of the plan in the current year. As you have yourself pointed out, the recommendations of the Planning Commission have laid down targets to be achieved with resources to be secured by the State Governments supplemented by some assistance from the Centre. If, therefore, the Bombay Government is unable to realise some part of the resources planned to be secured by them from the market, it does not seem correct to argue that the Central Government should make good the deficiency. I need not explain to you that, if money is short, it affects the Government of India as well. If the Bombay Government is unable to secure a loan of Rs. 5 crores from the market in the current year, the reason is to be sought in the market conditions and the necessity of spreading the money available to all the needy States equitably and the blame should not be thrown on the Central Government.

And therefore I think the Hon'ble Member would not be very correct in assuming that the Central Government will be able to render very much, much more than what is promised. In any case each State Government has to play its part fully in exploring all the resources in the State.

Janab SYED ABDUR RAHMAN.— I do not say that Mysore has not played its part. It has played its part very well. Therefore, it is all the more reasonable that it should ask for even more. That is my point. They have stated that in two or three years self-sufficiency would be reached in the production of foodgrains. If they had attained self-sufficiency by 1951, probably they would not have found the trouble in financing more money. They could have invested that money on these schemes. The Government of India also are not free from the financial difficulties. When they are spending a huge amount on defence, etc., it becomes very difficult for them to provide money for these plans also. But, money has to be found for the success of these schemes. Mysore has played its part very well and certainly must look forward to the Centre to get something more than what it has already got. That is all I wanted to say.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು (ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಮಂಡಿಸುವಾಗ ಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವರು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ವಿವರಣೆಗಳಿಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ, ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿದ ನಮ್ಮ ಎಕನಾಮಿಕ್ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ ರಾದ ಶ್ರೀ ಜೆ. ಬಿ. ಮುಖರ್ಜಿರಾಧ್ಯರವರಿಗೂ ನಮ್ಮ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ.

ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ, ಮತ್ತಿತರ ಸದಸ್ಯರುಗಳಿಗೂ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದವರಿಗೂ ಕೂಡ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಹೀಗೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡುವುದು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಅವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೂ ಬಂದಮೇಲೆಯೂ ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪಾಡಿರುವುದು ಜನತೆಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಈಗಲೂ ಒಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗ ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯಗಳು ಈ ಕೆಲವು. ಮೊಟ್ಟವೆ ದಲನೆಯದಾಗಿ, ಈ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ, ಅವರು ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆಯ ವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜುಪಟ್ಟಿ ಯಾವರೀತಿ ಯಿರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. 62 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹುಟ್ಟು ವಳಿಯಿರುವುದೆಂದೂ 73 ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು ಖರ್ಚಿರುವುದೆಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ 11 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ಮುಂದಿನ 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನರಿದೂಗಿಸುವ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಈ 11 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನರಿತೂಗಿಸುವುದಲ್ಲದೆ 3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಉಳಿಯುತ್ತವೆಂದೂ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ, ಯಾವಸರ್ಕಾರ ಬೇಕಾದರೂ ಬರಲಿ, ಅವರು ಈ 11 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ನಷ್ಟವನ್ನು ನರಿಪಡಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅವರ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ತಪ್ಪಿಸುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವರು ಮುಂದೆ ಹೇಳಿರುವುದೇನೆಂದರೆ 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಒಂದು ಯೋಜನೆಗೆ ಹಣ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು. ಈ ಹಣವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, 9 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಂದು. ಈ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ಕಷ್ಟವಿದೆ, ಏನು ಲೋಪ ದೋಷಗಳಿವೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರು ನಿನ್ನೆ ದಿನ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಮುಂದೆ ಸಾಲ ಇತ್ತಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ 5 ಕೋಟಿಯಿಲ್ಲ, 10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ 3½ ಯಲ್ಲ 4% ಬಡ್ಡಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಹಣ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ವೇಶದಲ್ಲಿ ಜನರ ಜೀವನವೇ ಕಷ್ಟಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದು, ಜನರು ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದೇ ದುರ್ಭರವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಐದುವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ 9 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ಯಾವ ಅಂಕಿಗಳ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೀರಿ? ಹಾಗೆ ಬರೀ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, 9 ಕೋಟಿಯೇಕೆ, 20 ಕೋಟಿಯೆಂದೇಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ? 20 ಕೋಟಿಗಳನ್ನೆತ್ತಿ 60 ಕೋಟಿಯ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತಲ್ಲವೇ? ಅಲ್ಲದೆ ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಈಗಲೇ 51-52-ನೆಯ ಸಾಲನಲ್ಲಿ ಈ 5 ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಸಾಲವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೇಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ? ಮದ್ರಾಸಿನವರು, ಬೊಂಬಾಯಿನವರು, ಉತ್ತರ ಪ್ರದೇಶದವರು ಆಗಲೇ ಸಾಲವೆತ್ತಿ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೇ?

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು —ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ರಿಸರ್ವ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನವರು ತಮಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ, ನೀವು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವರೇಕೆ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಅನುಮತಿ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿರಬಹುದು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಶುದ್ಧ ಸುಳ್ಳು. ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಸದಸ್ಯರು ಹೀಗೆ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಹೇಗೆ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ನನ್ನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ! ಮತ್ತೇಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—Why do you not ascer ain facts and speak ? It has grown into isease nowadays to speak about matters without ascertaining facts. You must ask questions and ascertain t e facts and then speak about them.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಆಗಬಹುದು. ನೀವೇನು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ? ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದು ಸಫಲವಾಯಿತೇ ಇಲ್ಲವೇ ? ಮದ್ರಾಸಿನವರು, ಬೊಂಬಾಯಿನವರು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ನೀವೇಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ? ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನಾದರೂ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು ! ಅದೇ ಆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದೇನು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ, ನೀವು ಈಗ ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲಾ ವಾಸ್ತವವಾಗಿದೆಯೇ, ಸತ್ಯಾಂಶದಿಂದ ಕೂಡಿದೆಯೇ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—We have moved the matter and they say, 'next year your turn will come.' They cannot float loans in all the Sta'es in India. It would be folly to do it. It is because two States got, it does not mean that all the States could do it. It can be got only in certain markets like Bombay and Calcutta and so on.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಅಂತೂ ನನಗೆ ತೋಚಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇತರ ಪ್ರಾಂತಗಳವರು ಸಾಲಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಆರಾಮಾಗಿ ನಿದ್ದೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಭಾವನೆ ಜನರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದೆಯೇ ಏನಾ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ additional taxation ಎಂದು ಇಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. 8 ಕೋಟಿ—9 ಕೋಟಿಗಳವರೆಗೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುವುದರಿಂದ ಪಸೂಲಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ 9 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ತೆರಿಗೆ ಹೊರಿಸುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೀತಿಯಿರಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಕಳೆದ 4 ವರ್ಷದಿಂದ ಪ್ರಜಾಸರ್ಕಾರ ಬಂದಮೇಲೆ ಯಾವಯಾವ ತೆರಿಗೆ ಜನರ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಕೊಂಡು, ಬಾಕಿ ಯಾವ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಒಂದು ನಿಘಂಟುಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಈ 9 ಕೋಟಿ ತೆರಿಗೆಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ಅಥವಾ ಅಂಥ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದು ಕೊಂಡು ಈ ರೆಜಿಸ್ಲೆಟಿವ್ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ಮುಂದಾದರೂ ಇಡಬಹುದಾಗಿತ್ತಲ್ಲವೇ ? ಹಾಗೆ ಇದ್ದುದೇ ಆದರೆ ಇದುವರೆಗೂ ಏಕೆ ಇಡಲಿಲ್ಲ ?

ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು.—ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬರುವುದಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿ ನಮ್ಮನ್ನೂ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೇಗೆ ಈ 9 ಕೋಟಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ನೀನೂ ಛಾದಕವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಂದಾಯವೇನಾದರೂ ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೀರಾ; ಇಲ್ಲವೇ ಸೇಲ್ಸ್‌ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಜಾಸ್ತಿಮಾಡುತ್ತೀರಾ; ಇಲ್ಲವೇ, ಹೊಸದಾಗಿ ಏನಾದರೂ ರಿಫಾರಮ್ಸ್ ತರುತ್ತೀರಾ; ಇಲ್ಲ death duty, Property tax ಇಂಥಾದ್ದೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ?

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಇಲ್ಲೇ ನೋಡಿ ; ತಮಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವುದೂ ಅಲ್ಲ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸರ್ಕಾರದವರ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುವ ನೀತಿ ಜನರಿಗೂ ಈ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ತಿಳಿಯಬಾರದೆಂದೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ? ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಭೂಕಂದಾಯ ನೀತಿಯು ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ಅನೇಕ ಕಡೆ ಕಂದಾಯದ ದರ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ, ಇದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ನಾಲ್ಕಾಣೆಯಿಂದ ಎಂಟಾಣೆಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದಾದರೆ, ಅದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿ ನಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ಕಂದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೆ ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಅದು ಬೇರೆ ವಿಷಯ.

ಒಂದು ವಿಷಯ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಇಂಪಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮುಖಗಳು ಅರಳುತ್ತವೆ, ಅದೇ ಅವರಿಗೆ ಬೇಡದೇ ಇರುವ ವಿಷಯ ಹೇಳಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೋಪ. ನಮ್ಮ ಕೋಲಾರ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಚೆಂಗಲರಾಯರೆಡ್ಡಿಯವರು ಹಿಂದೆ ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಭೂಕಂದಾಯವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಎಂದು ಹೊಡೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ನಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಭೂಕಂದಾಯ ೨ ಕೋಟಿ 25 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಈಗಲೂ ಅದೇ ರೀತಿ ಇದೆ. ನೀರಾವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಭೂಕಂದಾಯ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗದೇ ಇರಲು ಕಾರಣ ವೇನೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೆ ? Estate duties, Graded tax, property tax, tax on commercial crop ಇಂತಹ ಯಾವುದಾದರೂ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಸಂಸ್ಥಾನದ ವರಮಾನ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ವಿಷಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೆ ? ಬೇರೆ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಮತ್ತೂ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. ಜನರಿಗೆ

ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಶೂಲವಾಗಿದೆ. ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ ಒಂದು ಶೂಲವಾಗಿದೆ. ಜನರಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಒಂದು ಕಷ, ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚಾ ದ ಕಷ್ಟ. ಈಚೆಗೆ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಬಡವನ ಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ವೀಳೆಯದೆರೆ. ತೆಂಗಿನಕಾಯಿನ ಮೇಲೂ ತೆರಿಗೆ! ಸ್ವಾಮಿ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ರೈತರಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ, ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಆ ಮೇಲೆ ದೇವರಿಗೆ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಒಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗೂ ಸೇಲ್ಸ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ೪ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ತೆರಿಗೆಯಿಂದ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಬೇಕು; ಸಮ್ಮತಿ ಬೇಕು; ರಚನಾತ್ಮಕ ಟೀಕೆ ಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ನಾವು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು?

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು.—ಸೋಷಿಯಲಿಸ್ಟರು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ತಲೆಗಂದಾಯ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.— ಮುಂದೆ ಕಾದು ನೋಡಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು 8 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಹಾಯ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಭದ್ರಾವತಿ ಒಂದಕ್ಕೇ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಿಗೂ ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಧನ ಸಹಾಯಪಡೆಯಬೇಕಾದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ, ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ನಮಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟನ್ನು ಅವರು ಎಲ್ಲಿಂದ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವುದನ್ನೇನೋ ಓದಿದರು. ಆದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಹೊರ ದೇಶಗಳಿಂದ ಹಣ ಬಂದರೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡು ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶಗಳಿಂದ ಬರಬಹುದಾದ ಹಣ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಅವರು ಹೇಗೆ ಕೊಡುವುದು? 8 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದರು?

The Hon'ble Sri H. C. DASAPPA.—This is a Planning Commission on which the Hon'ble Finance Minister of the Government of India presides.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಲ್. ನಂಜರಾಜ ಅರಸಿನವರು.—ಅವರು ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಹಣ ತರುತ್ತಾರೆ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.— ಅದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ನಿಮ್ಮಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. 36 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣಕ್ಕೆ ಸಾಲ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ, ಸುಂಕ ಹಾಕುತ್ತೇವೆ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿದರೆ ಮುಂದೆ ಯಾವ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದರೂ ಅದು ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸುತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದು ನ್ಯಾಯ, ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ನನಗೇನು ತೋರುತ್ತದೆಂದರೆ, ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ದಕ್ಷರಾದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದರೆ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ದೂರದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳ, ವಿಶಾಲವಾದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಯಾವ ಸರ್ಕಾರವು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎಲ್. ನಂಜರಾಜ ಅರಸಿನವರು.—ನೀವು ಬಂದರೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರು.—ಅದಕ್ಕೇ ಅವರು (ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು) ಪಾರ್ಲಮೆಂಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಮಾಡಿರುವುದು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಅದಾದರಿಂದ ಇದು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಲು ಇನ್ನೈದು ವರ್ಷ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಜನಾವಣಿಯೇ ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಈ ಸರ್ಕಾರವೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇವರೇ ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ! ಶ್ರೀ ಎಲ್. ಸಿದ್ದಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಇದೊಂದು ಗಾಳಿಗೋಪುರ ಆಥವ ಮರಳುಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಯತ್ನಬೇಡ, ಇದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲದ್ದು.

ಸುಂಕದ ಸುಲಿಗೆಯಿಂದ ಜನರಿಂದ ಹಣಪಡೆಯುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬಡ್ಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ provision ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ? ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನೋಡಿದವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಬೇಡವೆ? ಇದರಿಂದ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಬಡ್ಡಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಏನು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ? ಮುಂದಿನ ಐದು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ತರುತ್ತಾರೆ?

ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣದಿಂದ ಇದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೆ? ಎಷ್ಟೋ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಲವನ್ನೆತ್ತಿ, ಹೊಸ ಸುಂಕಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಇದರಿಂದ ಬರುವ ಹಣದಿಂದ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೆ? ಯಾವ ಸರ್ಕಾರವೇ ಆಗಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರಿವೆನ್ಯೂ ಬಾಬನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಹಣವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಉಳಿದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನೂ ಗಮನಿಸದೆ ಅವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸದೆ ಆ ಹಣದಿಂದ ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ನಂಬಬಹುದೇ?

Mr. DEPUTY-SPEAKER.—Instead of criticising, the Hon'ble Member may give some constructive suggestions.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಎ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು.—ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಇದು ಬಡ್ಜೆಟ್ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ಬಡ್ಜೆಟ್ ಅಲ್ಲ. ಐದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆ.

Sri K. R. SREEKANTESWAR.—I can only argue. I cannot put intelligence into you. I have made it very clear that this is only a Budget, not a plan.

ಇದೊಂದು ಯೋಜನೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು practical ಆಗಿದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಮುಂದಿನ ಸರ್ಕಾರ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ

(SRI K. R. SREEKANTESWAR.)

ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೆಕು. ಸರ್ ಎಂ. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಎಕನಾಮಿಕ ಕಾನ್ಫರೆನ್ಸ್ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದರು. ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾನೂನುಮಾಡಿ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಎಕನಾಮಿಕ್ ಕಾನ್ಫರೆನ್ಸ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಕಾನ್ಫರೆನ್ಸೇನೋ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಆಗಬಹುದಾದ ಕೆಲಸ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದೇ ನಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಬಂದರೆ ಅಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಕ್ಷಣಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಪ್ರವಾಸ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ಇವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ತಕ್ಷಣ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.....

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ತಪ್ಪೆ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಹಾಗಲ್ಲ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಕೆಲಸ ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳಿದೆ, ಅಷ್ಟೆ.

Mr. DEPUTY-SPEAKER.—Give some constructive suggestion.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಇಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ದಕ್ಷರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತಹ ಖಾಸಗಿ ಜನರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಬೋರ್ಡ್ ಎಂದು ಮಾಡಿ ಆ ಬೋರ್ಡಿನವರು ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳಿಗೆ ವರದಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕು. ಅವರು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹಣಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಏನೇನು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಕೇಳಿದರೆ ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ತಪ್ಪೆ ಎಂದು ಸಚಿವರು ಕೇಳಿದರು. ಕೊಡಿ, ಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಲು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಂದಿರುವಾಗ ಇದನ್ನು ಎಕನಾಮಿಕ್ ಕಾನ್ಫರೆನ್ಸ್‌ಮುಂದೆ ಅಥವ ಒಂದು ಸ್ಪೆಷಲ್ ಬೋರ್ಡಿನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಚರ್ಚೆಮಾಡಿದರೆ? ಸಾಬೂನು ಕಾರ್ಖಾನೆಯು ನಂಬಂಧವಾಗಿ 18 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ಆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಏಕೆ ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಲಿಲ್ಲ? ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ತಾವೆಲ್ಲ ಪಂಡಿತರು, ನಿಜ. ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ನಾನಾ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ನಾವು ಇವರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆಯೆ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೀಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ತಾವು ಬಹಳ modesty ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ತಮ್ಮ ಪೇರ್ ಪಂಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಇತರರೂ ಅನುಮೋದಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಇದನ್ನು ತಾವು ತಕ್ಷಣ ಬಂದೋಬಸ್ತು ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ತಾವು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹಾಗೆ.....

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು. ತಾವು ಒಬ್ಬರು ಮಾತ್ರ ಬಹಳ Modesty ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಈ ದಿವಸ ನಾನು ಇಷ್ಟು ಆತುರ ಆತುರದಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿರತಕ್ಕ ನಾನಾ ಯೋಜನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಈ ದಿವಸ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗ್ಲೂ ಸಹ ಮುಂದೆ ಬರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊತ್ತಾಗ್ಲೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ 11 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ ಬೇರೆ ಹೇರತ್ತೀರಿ ಅನ್ನುವಾಗ ಆ ಸರ್ಕಾರ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಂದು ರಿಸುತ್ತೆ ದೆಂದು ನಂಬುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲ ತಕ 3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದು ಕೇವಲ ಗಾಳೀ ಗೋಪುರ ಒಂದೇ ಅಲ್ಲ, ಇದೊಂದು ಮರಳಿನ ಮನೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಯಾವುದರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ, ಯಾವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದು ನೋಡಿದ್ದಾದರೆ ಇಂದ ನಾವು ಮೊದಲ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾದ ವಿಷಯ ನಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಸಮಸ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಆಹಾರದ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ನೀತಿ ಏನು, ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತಾವು ಕೈಗೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುವುದಾದ ಕೊಪ್ಪಾ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ 25 ಸಾವಿರ ಬಿತ್ತುವಂಥ ನೀರಾವರಿ ಜಮೀನನ್ನು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ಕಾಫಿಪ್ಲಾಂಟರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿರಿ. ಈಗ ಆತನಿಂದ ಭತ್ತವೂ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಆತನ ಕಾಫಿ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆಲ್ಲಾ ನೀವು ಆಹಾರ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂತು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಜನರನ್ನು ಕೂಲಿಗಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೊ ಅವರಿಗೆ ಕೂಲಿ ಬಗ್ಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಧಾನ್ಯ ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಆ ಯಜಮಾನನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈಗ ತಾವು... .....

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್ ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ಇದು ಒಂದು ಹೊಸ ವಿಷಯವೋ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಎಂಥಾ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದೆ ನೀವು..... ...

Mr. DEPUTY-SPEAKER.—The Hon'ble Member has got only ten minutes. He may give concrete suggestions.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—Yes. ನಿಮ್ಮ ಆಹಾರ ನೀತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದರೆ—ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರೈತರು ಮತ್ತೂ ಕೆಲವು ಯಾವ್ಯಾರು ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅಂಥವರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನರಿದ್ದಾರೆ, ಅಂತಹವರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಆಬಾದಿಗೆ ತಂದು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಆದಾಯ ತೆರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥವರಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಆಗ ಅವರು ಅದರಲ್ಲಿ ತಕ್ಷಣ ಆರಂಭ ನಡೆಸಿದರೆ ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತೆ. ಇನ್ನು ಉಳಿದ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ತಾವು ಬಾಕಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಭೂಮಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ತಿಳಿಯದವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ನೀಗಲು

ಎಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ನೀವು ದುರಸ್ತು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆರೆಗಳು ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ 25 ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮೇಲಿರುತ್ತವೆ. ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಿಟಿ ಮತ್ತು ಟೌನ್ ಜನಗಳ ಹೈಕೆ ಯಾರು ಯಾರು ಫ್ರೊಡಕ್ಷನಲ್ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ತೆರುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಜಮೀನು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರು ಹಾಗೆ ಬೆಳೆಸಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆಗುವಷ್ಟನ್ನು ಅವರು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉಳಿದಿದ್ದನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಮೊದಲನೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪೂಡಲು ಏರ್ಪಾ ವಾರಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನಂತರ ಉಳಿದಿದ್ದನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಲು ಕೊಡ ತಕ್ಕದ್ದು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ನೀತಿ ಆಗಿರುತ್ತೆ.

ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವರ ಮಾವಂದಿರಾದ ದಿವಂಗತ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಚ್. ರಾಮಯ್ಯನವರು ಬರೆದಿದ್ದ ಒಂದು ಲೇಖನವಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಭಂಗಾರವನ್ನು ಹೊರಗಡೆಯವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನಾವು ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಒಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಹೇರಳವಾಗಿದೆ. ಪುಟ 6ರಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಿದ್ದೀರಿ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿದ್ದಯ್ಯನವರು.—ಅವರ ಮಾವಂದಿರು ಆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ ಅಥವಾ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಏನನ್ನಾದರೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೋ?

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ಈ ಪುಸ್ತಕದ 6ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಚಿವರು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನೊತ್ತಿ ಸಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯುತ್ ಇರಾಖೆಯನ್ನು ಶ್ಲಾಘನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. Execute ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಇವುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರತಿಫಲ ಬರ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ. ಅವುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಜಾಗ್ರತೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ದವರು ಧನಸಹಾಯ ನೀಡಲೇಬೇಕು. ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶ ಅದರಿಂದ ಉದ್ಧಾರವಾ ಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಾವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ನೀವು ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ನಮ್ಮ ದೇಶ ದಲ್ಲಿ ಬ್ಲಾಕ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣ ವಿಹಾರಾಜವಾಗು ತ್ತಿರುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಹಾಯವಾಗತಕ್ಕಂಥ ನೀತಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ತಾವು ಉತ್ಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಈ 2-3ನೆಯ ಪಟಂನಲ್ಲಿ ತಾವು ಕೆಲವು ಅಭಿ ವೃದ್ಧಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಕೈಗೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಅವುಗಳು ಪಶುವೈದ್ಯದ ಬಾಬಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವುಗಳು. ಈ ಬಾಬಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಬೇಗ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳಬಹುದು ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಇದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು.

ಆದರೆ ಇನ್ನು ಸಹಕಾರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎಂ. ವಿ. ಕೃಷ್ಣಪ್ಪನವರು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸಹಕಾರ ಬಾಬಿಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಲರೆ ಪೊಬಲಗ ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿಯಾಯಿತೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ದರು. ಆದರೆ ಎಂದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿತೋ ಅಂದಿನಿಂದಲೂ ಯಾವ ಪತ್ರಿಕೆ ಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಬರಿ ಈ ಸಹಕಾರದ ಮಾತೇ ಆಗಿರುತ್ತೆ. ಈ ಬಾಬಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿ ಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನರಿಗೆ ಕೋ-ಆಪರೇಷನ್ ಎಂದರೇನು ಎಂಬುದೇ ತಿಳಿಯದು. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ನಡೆಯು ತಕ್ಕಂಥ ಜನರೇ ಇಲ್ಲ. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ ಜನರು ಅಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನರನ್ನು ವಿದ್ಯಾ ವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ತಾವು ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡನ್ನು ಖರ್ಚ ಮಾಡಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಪುನಃ ಆ ದುಡ್ಡು ನಮಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಸಹಕಾರ ಸಾಲದು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಸಿ. ದಾಸಪ್ಪನವರು.—ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ಸಹಾಯ ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್‌ರವರು.—ನನಗೆ ಕೊಚಕಾಲ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ. ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಹಕಾರ ಸಂಘ ಗಳು ಬೆಳೆದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಜನರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ತಾವೀಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲ ವೇನೋ ಉತ್ತಮವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಳಿ ದವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಥೆಯನ್ನು ಬರದ ಹಾಗೆ ಬರದಿದ್ದಾರೆ. ಬಹಳ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಥೆಯು ಮಾದರಿಯಲ್ಲವೆ. ಇವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮುಂದಿನ ಸರ್ಕಾರ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಹೇಳುವುದ ಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಅದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ವಹಿಸಿಯೇ ತೀರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲು ನಾವು ತಯಾರಾಗಿಲ್ಲ. ಆದು ದರಿಂದ ನಾವು ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳಬೆ ಕಾದ ಅವಶ್ಯ ಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾವು ದಯವಿಟ್ಟು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. DEPUTY-SPEAKER.—The House will now adjourn and meet at 1 P.M. on Monday.

The Assembly adjourned at One of the Clock to meet again at One of the Clock on Monday the 12th November 1951.

WD 1046—GPB—500—7-5-52.